

царя, кой безъ да знае що е брань, но е достоинъ да устрон добрѣ ратныя потребы чрезъ достойныя своя военачалники; азъ предпочитамъ него повечъ иже перваго. Кога единъ царь се е предаль со всѣмъ да се бie, и иска всегда да ратува за да распространи царство свое, и наймного славу свою, приводи на погибель подданныки своя. Каква полза има оный народъ кога ихній царь порабощава чужды племена, а они сами страдать въ злополучие? освенъ това, долгія бранн завлачатъ сльдъ себе си многи непорядки; и саміи побѣдители се полагать въ непорядочество, на едно такова смущенно време. Погледнете Грецію какви пагубы претерпѣ макаръ и да торжествова надъ Трою: лишилъ се отъ царей своихъ що ю управляха, повечъ отъ десеть години. И кога всичкія работы се находять въ ратный пожаръ; тога закони, землемѣліе, и всички художества ослабѣватъ: найдобріи воеводи, во время бранн са понуждени да праватъ найвельики злыни противу законовъ, и да употребляватъ злообразныя человѣки. Колко злодѣйцы се находять кои щеха се наказа въ мирно време, а въ ратно имать нужду да удоволствуватъ гнусныя ихни похоти! Ни единъ языкъ що е ималъ царя ратника, не е преминаль безъ страданія и злочастія заради неговое тщеславіе. Единъ побѣдитель царь, піянъ отъ славолюбіе свое, разорява толко побѣдителнаго своего народа, колко и побѣженаго. Единъ воевода що нѣма достойны нужды за миръ, не може да сотвори подданныки своя за да вкусать отъ плодовъ единиля благополучныя бранн: онъ е подобенъ единому человѣку що бранн низу свою отъ сосѣда своего, а онъ самъ граби шизу